

NYÍLT NAP ÉS ÚJ OSZTÁLY A BOLYAIBAN

(Kecskeméti Lapok, 2004. november 11.)

Már csak néhány hét és az általános iskolák végzős diákjainak, illetve szüleiknek döntenüik kell, hogy hol szeretnék folytatni tanulmányaikat. A kecskeméti Bolyai János Gimnázium iránt évek óta óriási a nyolcadikosok érdeklődése. 2003-ban 414 gyerek jelentkezett az iskolába, míg a 2004/2005-ös tanévre felvehető 132 diákot 570 jelentkező közül kellett kiválasztani. Az intézmény igazgatóját arról kérdeztük, hogy mikor ismerkedhetnek meg személyesen a gimnáziummal a leendő bolyaisok, illetve várhatók-e újdonságok a képzési rendszerben a következő tanévtől.

November 15-én 14 órai kezdettel van a nyílt nap az iskolában – mondta dr. Főzőné Timár Éva. – Ennek keretében az érdeklődő diákok, szülők és pedagógusok általános tájékoztatást kaptak képzési rendszerünkről, tagozatainkról, valamint a szabadidős tevékenységekről. Ezt követően az emelt szintű tagozatok munkaközösség-vezetői és szaktanárai tartottak tájékoztatót, illetve válaszoltak a felmerülő kérdésekre. A nyílt napra meghívtuk az általános iskolák pályaválasztási felelőseit, akik a felvételi rendszerről kapták meg a szükséges információkat.

A 2005/2006-os tanévben a korábbiakhoz hasonlóan egy-egy teljes német, illetve angol nyelvi osztályt indítunk majd a nyelvi tagozaton. A reáltagozaton ezúttal is az osztály fele matematikára, fele pedig számítástechnikára szakosodik majd. Újdonság viszont, hogy amíg az előző években az általános és sporttagozatosok egy osztályba jártak, a jövő tanévben külön indíthatunk általános képzésű osztályt, és egy 17 fős emelt szintű sportosztályt. Ennek egyik előnye, hogy így több tanulót tudunk felvenni az általános tagozatra. A másik az, hogy a kisebb létszámú, kizárólag sporttagozatos osztály létrehozása nagyobb lehetőséget ad a differenciáltabb oktatásra. Elsportoló diákjaink tanulmányait egyéni tanrenddel, felzárkóztató foglalkozásokkal segíthetjük majd.

Célunk változatlan, a színvonalas oktatás és az iskolára hagyományosan jellemző jó légkör összhangját szeretnénk biztosítani. Fontosnak tartom, hogy általában szinte minden diákunk bejut valamilyen felsőoktatási intézmény-be, de fontos az általános műveltségnek, valamint azoknak az értékeknek a megszerzése is, amelyeket nem kérnek számon az egyetemi és főiskolai felvételen. Végül megemlíteném, hogy iskolánk tavaly bekapcsolódott a központi felvételi rendszerbe, így a hozzánk jelentkezőknek magyarból és matematikából központi írásbelin kell részt venniük. Ezt követően már csak az emelt szintű képzésre jelentkezőknek kell az adott tárgyból felvételizniük.

HÍREK * HÍREK * HÍREK * HÍREK * HÍREK

- **Elismerés.** Több éves színvonalas oktató-nevelő munkájáért pénzjutalmat vett át dr. Sárközy István alpolgármestertől **Harkai Hajnalka** és **Kaló Judit** tanárnő.
- Október 1-10. között került megrendezésre az **Alpok-Adria nemzetközi diáktalálkozó** Mariborban, ahol a Bolyait **Kis Anett, Somodi Ágnes** és **Mándity Dóra**, 11/D osztályos tanulók képviselték. Kísérőjük **Néma Attila** tanár úr volt. Lásd bővebben Kis Anett cikkét a találkozóról, amely a Pester Lloydban is megjelent.

- Az „Együtt a jövőnkért egyenlő eséllyel” c. regionális konferenciát köszöntötte iskolánk **Vis Animi leánykara Závori Erika** vezetésével október 8-án a Természet Házában tartott rendezvényen.
- **Oberna Nóra és Bódi Mátyás** 11/C osztályos tanulók kiállításával nyílt meg november 11-én a **Bolyai Galéria**. A kiállítókat **dr. Kovács István és Mészáros Marianna** mutatta be a jelenlévőknek, akik között a két tanuló családja is megtisztelte a rendezvényt. A kiállításon **Túri Veronika** két népdallal köszöntötte Oberna Nórát és Bódi Mátyást.
- *A Katona József Napok keretében – november 11-én megrendezett – városi **Katona szavalóverseny** Nagyhegyesi Zoltán, 9/A osztályos tanuló nyerte meg.*
- *A „Gyermekek a gyermekekért” jótékonyági gálaesten szerepelt november 29-én az iskola **Vis Animi leánykara**. Závori Erika vezetésével Wolf Péter Ave maria és Gaudete négy szólamú ünnepi köszöntőjét énekeltek. **Bernáth Eszter és Marssó Rita** duettet adott elő a Rómeó és Júlia musicalből. **Nagyhegyesi Zoltán** pedig Petőfi Vörösmartyhoz c. versét mondta el nagy sikerrel.*
- *December 6-án nyílt meg a kecskeméti Ifjúsági Otthon Diák Galériájában a **bolyaisok szokásos éves tárlata**.*

VÁZSONYI MIKLÓS LEVELE (Pittsburgh, PA, USA, 2004. 09. 12.)

Tisztelt Tanári Kar!

Nagy örömmre szolgál, hogy elújsághatom Önöknek, hogy a 2004/2005-ös tanévre megnyertem a Fullbright Ösztöndíjat az Egyesült Államokban. A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Műszaki Menedzsment Gazdálkodás és Szervezéstudományi Doktori iskolába, ahol harmadéves PhD. hallgató vagyok. Jelenleg az Egyesült Államokban, a Pennsylvania állambeli Pittsburghben kutatok és tanulok a Carnegie Mellon Egyetemen a Fullbright Alapítvány támogatásával. Az egyetem világviszonylatban az egyik legjobb egyetem a számítástudományok, a mesterséges intelligencia kutatások és az üzleti iskolák terén.

Úgy érzem, sikereimet nagymértékben köszönhetem a Bolyaiban eltöltött éveimnek is, ezért ezúton is köszönetemet fejezem ki az iskolának, és kívánom, hogy a tanári kar továbbra is hatékonyan és eredményesen vegye ki részét a magyar fiatalok magas színvonalú oktatásában. Bízom benne, hogy néhány diáknak példaképül szolgálhatok, mint ahogy annak idején én is így tekintettem a hasonló eredményeket elérőkre.

További kitartást és mély elhivatottságot kívánok önöknek, és sok sikert mind szakmai, mind magánéletükben!

KIS ANETT

HÁROM LÁNY MARIBORBAN

(Pester Lloyd, 2004. november 4.)

Három diáklány – *Somodi Ágnes, Mándity Dóra és Kis Anett*, a Kecskeméti Bolyai János Gimnázium 11. D osztályának tanulói *Néma Attila* kísérő tanárral

– október 1-8. között egy nemzetközi projekthét résztvevői voltak, melynek során bemutatták a magyar nép kultúráját és előadást tartottak egy Kecskeméten megrendezésre kerülő multikulturális gyermektalálkozóról, a Csiperóról.

„Az IAAC (Internationales Alpen-Adria College, Graz) szeretné a jövő régiójának, vagyis térségünknek helyzetét a fiatalok szem-szögéből is szemügyre venni.” Ezért rendezték meg októberben a 26. nemzetközi projekthetet Maribor-ban, Szlovéniában. 74 – Ausztriából, Horvátországból, Szlovéniából és Magyarországról – Győrből, Budapestről, Kecskemétről – érkezett tanár és diák töltött egy hetet az 1074 m magas Pohorje hegy tetején található szállodában, hogy részt vegyen a „Zukunftsvisionen-Zukunftsregionen” elnevezésű projektfeladatban. Iskolánként 2-3 diák érkezett, hogy tagja legyen a különböző, történelemért, művészetekért, gazdaságért, turizmusért, környezetért stb. felelős munkacsoportoknak, melyeknek célja volt, hogy egy csoportban csak iskolánként egy tanuló vegyen részt. Ezzel a nemzetközi közös munkát szerették volna megalapozni és biztosítani.

Miután a csoportok minden délelőtt dolgoztak és saját témájuk feldolgozásához elegendő információt szereztek, a hét végén egy prezentáció keretében mutathatták be társaiknak, mivel foglalkoztak a héten. Különböző országokból érkezett előadók segítették munkájukat.

A délelőtti csoportfoglalkozások után a fiataloknak lehetőségük nyílt különféle, szabadon választott workshopokon való részvételre. A szlovén tanfolyam résztvevői például megismerkedhettek a szlovén nyelv nehézségeivel, az ABC-vel, a számokkal és nem utolsósorban a szlovén vásárlás rejtelmeivel. A történelem workshopon résztvevő diákok kerékpártúrájuk során látogatást tettek a közelben fekvő Arehben, míg a gyerekek, akik a művészeti csoportot választották, szénrel rajzoltak és megnézhettek egy kiállítást. Összegezve, rengeteget tanultak és szórakoztak. A hét folyamán a kommunikáció nyelve az angol és a német volt, tehát a fiataloknak alkalmuk nyílt az idegen nyelvek gyakorlására is.

Minden iskolának készítenie kellett egy előadást, melynek témája a jövő régiója volt. A diákok bemutathatták országuk természeti adottságait, kultúráját, történelmét, szokásait, politikáját, zenéjét, tehát bármit, amit fontosnak tartanak elmondani szülőföldjükről. A prezentációkat reggeli és vacsora után tartották.

Ez alatt az egy hét alatt a különböző országokból érkezett fiatalok megismerkedhettek különböző nemzetiségekkel, szokásokkal, kultúrákkal. Betekintést nyerhettek más országok életébe, mindent bemutathattak saját országukról és nem utolsósorban rengeteg új barátot szereztek.

A projekthét ötlete fantasztikus, hiszen a jövő ezeken a gyerekeken, rajtunk múlik. Tőlünk függ, hogy egy nép megőrizheti-e több száz-éves múltja visszatekintő kultúráját. ***A jövő a gyerekeké!***

TAJOLA STELLA

1956 A MI SZEMÜNKEL

Őszintén bevallom, ez az évszám eddig nemigen jelentett nekem többet egy iskolai szünetnél és egy lyukas óránál. Értetlenül ültem végig az iskolai műsorokat is, hiszen sem történelmi ismereteket, sem érzéseket nemigen tudtam ehhez az évszámmalhoz kapcsolni egészen ez év őszéig. Most viszont osztályfőnökünk, *Harkai Hajnalka* tanárnő megpróbált minket '56 részesévé tenni, mivel az októberi tanulmányi kirándulásunkon elvitt minket a forradalom budapesti színhelyeire és emlékhelyeire.

Első utunk a rákoskeresztúri fogházba vezetett az 1956-os forradalomban való részvételért börtönbe vetett és kivégzett mártírok emlékkiállítására. Bár tudtuk, hogy börtön lévén, cellákat fogunk látni, azt nem gondoltuk, hogy be is mehetünk majd azokba. A sivár falakra az ott fogva tartott férfiak és nők képei voltak kirakva, egy hangszóróból pedig az áldozatok neveit hallottuk. Megmagyarázhatatlan érzés fogott el minket, ahogy abban a helyiségben álltunk, ahol az elítéltek az utolsó óráikat töltötték. Váratlanul tudatosult bennünk, hogy a történelem nem csak megfoghatatlan tényeken alapul. A bitófák alatt állva értettük csak meg, hogy tényleg emberek százai adták az életüket az általuk helyesnek vélt eszméért, egy jobb életért és egy boldogabb jövőért.

Innen a szomszédos temetőbe mentünk, ahol a fogházban kivégzett foglyokat temették el deszkaládákba, névtelen sírokba rejtve őket. A 301-es parcella titka 1989-ben, a forradalmat szovjet segítséggel leverő Kádár-rendszer összeomlásával tárult fel, amikor a hozzátartozók és a tudomány segítségével azonosították a maradványokat. A sírokat kopja-fákkal jelölték meg, s kialakítottak egy emlékhelyet is, melynek minden egyes részlete sokrétű jelentéssel bír. 1956-nak a hófehér kőből kirakott hatalmas tér közepébe mélyedő nyitott sírgödör közepébe állított 1956 mm magas fekete gránitoszlop állít örök és elmozdíthatatlan emléket, egy hatalmas kövek közt vezető keskeny folyosó pedig a börtönt és a halálba vezető ösvényt is szimbolizálhatja. Szótlanul sétáltunk végig a sírok közt a börtönben megismert neveket keresgélve. Megdöbbenve láttuk, hogy a forradalomban vállalt szerepükért kivégzettek közt milyen sok fiatal volt. Ránk nehezedett a temető nyomasztó némasága, s később a buszon is – az osztálykirándulások hangulatával ellentétben – gondolatainkba merültünk s csak csendesen beszélgettünk.

A fogházban és a temetőben tett látogatásunk során többször elhangzott *Nagy Imre* neve. Az ő történetét a Parlament közelében, a Vértanúk terén egy évtizede állított Nagy Imre szobornál ismertük meg. A szobor a politikust egy híd közepén állva, keletről nyugatra tekintve ábrázolja. Mint megtudtuk, kezdetben maga is kommunista elveket vallott, ám az 1956-ban a kommunista diktatúra ellen forduló társadalommal azonosulva a forradalom élére állt, s azért később a mártírhálált is vállalta, így vált az 1956-os nemzeti forradalom jelképévé.

A kiránduláson főként, mint politikust ismertük meg, két hét múlva azonban, mint embert, ugyanis a többi tizenkettedikkel együtt megnéztük a mozikban vetített **Temetetlen halott** című **Mészáros Márta**-filmet, amely a forradalom leverésétől Nagy Imre kivégzéséig mutatta be a politikus életét, középpontba állítva a feleségét szerető férjet, a családját féltő apát, az érző embert határozottságával, az elnyomók elleni tehetetlen dühével, s a haláltól való félelmével együtt.

Kirándulásunk tulajdonképpen ezzel a filmmel ért véget és így vált teljessé az 1956-os forradalomról alkotott képünk is. Így idén október 22-én mi úgy nézhettük meg az iskolai műsort, hogy már jelentett is számunkra valamit ez az évszám.

A kirándulásról hazaérve szüleink érdeklődéssel hallgatták történeteinket, hisz mint kiderült, ők még nálunk is kevesebbet tudnak 1956 eseményeiről. Ők még egy olyan rendszerben nőttek fel, amiben nemcsak 56-ról, de más történelmi tényekről is elferdített „igazságot” tanítottak nekik. S bár az ő szüleik átérték az 1956-os forradalmat, a Kádár-rendszer

megtiltotta nekik, hogy beszéljenek róla. A kirándulást követően megkérdeztem nagypapámat, hogy ő hogyan élte meg a forradalmat, s még most, majdnem ötven év elteltével is remegő hangon azt válaszolta: „*Ne kérd, hogy meséljek 1956-ról!*”

DIÁKÍRÓK MUNKÁIBÓL

BÁNÁT RITA MONDÓKA

Egy házikó a városban,
Arra jártam álmomban.
Szétnéztem és örvendtem,
Eszetlenül törtettem.
Felettem e kék ég állt
Köröttem sok gyerek járt.
Énekeltek, örvendtek,
Köröttem egy kört tettek.
Az egyik még kiabált,
Majd pityeregve odébbállt.
A másik meg labdázott,
Eltalált, és fölrázott.
„Bomba!” talált engemet,
Elvesztettem fejemet.
Meginogva fölkeltem,
S csendesen elmentem.
A gyerekek csak nevettek,
Majd engem is bevettek.
Lelkem adták vissza ők,
Lurkók, gyerek-tepertők.

NAGY KATALIN SEBZETT VADKÉNT 2.

Sebzett vadként az ősi ösztön
Vártam őt minden éjjel
Soká ülve a hideg kövön
Vártam rá forró szenvedéllyel

De nem jött el
S többé már nem ölel
Szívem sajogva várja
„Szíve párja őt visszavárja”

De vissza nem fogad
S fel nem vesz az a fogat

Mely már egyszer lerakott
Messze s gyorsan otthagyt

Igaz én rontottam el
Szívem megcsalva késztetett
Hogy hagyjam el kit szeretek
Mert azzal csak jobb lehet

De tévedtem, hisz ember vagyok
Mégsem szabadulhatok
Szívem csak érte dobog
Mert szeretem s rabja vagyok

PAPP MÁTÉ

GYOMORRONTÁS (ÖRKÉNY ISTVÁNNAK)

Dr. Balogh István, budapesti köztisztviség viselő hullafáradtan ért haza a hivatalból. Már késő este volt mikor belépett kis albérleti lakásába. Gondolta, majd másnap reggel bepótolja az evést és a fürdést. Levetette vizes ruháit (esős idő volt ugyanis), aktatáskáját az ágya mellé tette, pizsamát húzott, és le akart feküdni. Még beállította ébresztőre az óráját. Ekkor egy pillanatra megállt. Megpillantotta az aznapi dátumot a számlapon. Egy ideig csak nézte mosolyogva az ismerős számokat.

– Ma van a születésnapom – mondta halkan és maga elé bámult.

Magányos ünnep volt ez nála, de még sosem felejtette el. Minden évben egy közeli, olcsó étterembe ment ezen a napon, hogy megünnepelje a jeles eseményt. De most nem volt kedve semmihez. Aztán mégis erőt vett magán, felvette pizsamájára kabátját, fejébe nyomta kalapját, lerobogott a lépcsőházban, és szokásához híven elindult ünnepelni.

Az eső még mindig zuhogott. Az alig világított utcákon gázolva minden pocsolyába belelépett. Ez volt a mániája. Mikor az étteremhez ért, épp záróra volt. A székek az asztalokon pihentek, az alkalmazottak pedig hazafelé készülődtek. Hősünk belépett a még mindig nyitott ajtón, megemelte kalapját, és illedelmesen köszönt:

– Jó estét, uraim!

A pincérek azonnal felismerték.

– Boldog születésnapot, Balogh úr! – köszöntötték kórusban.

– Ugyan már! – legyintett mosolyogva az ünnepelt.

– Mennyi is? – kérdezte az egyik pincér.

– Harminc. – válaszolta Balogh úr.

– Az szép! – hangzott ismét a kórus.

– Hát igen, az szép. – mondta sóhajtva Balogh úr.

Rögtön kerítettek egy asztalt a késői vendégnek és gondosan meg is terítették neki. Még vissza is vették alkalmazotti ruhájukat a tiszteletére. Az meg leült csurom vizesen, kabátban és kalapban. Még mindig didergett a hidegtől. Kihozták neki a számárfüles étlapot, aminek szegényes kínálatát már kívülről ismerte. Nem volt válogatós a születésnapján sem. Unottan lapozgatta az étlapot. Ekkor megakadt a szeme egy új fogáson. Igen elcsodálkozott, ugyanis amióta idejárt semmilyen különlegesség nem volt még soha. És most, íme, ez állt az étlapon: „Dr. Balogh István, budapesti köztisztviség viselő, rántva, vegyes körettel. – 30 Ft.”

– Hm, ilyet még nem ettem! – gondolta Balogh úr és rögtön rendelt egy adagot az újdonságból.

Kis idő múlva hozták is neki az ünnepi vacsorát. Balogh úr jóízűen megette, aztán odament a túlórázó pincérekhez és fizetni akart, de azok nem fogadtak el tőle pénzt. Megköszönte a vendéglátást és távozott.

Éjfél körül járt, amikor kilépett a sötét utcára. Az eső már csak csepegett. Mosolyogva nézett vissza a vendéglőre, ahol az utolsó fények is kihunytak. Kissé sietve indult hazafelé. Belelépett minden pocsolyába...

Felbattyogott a lépcsőházban, szerencsétlenkedett a zárral pár percet, végül belépett az üres lakásba. Levetette kabátját és kalapját aztán leült az ágyára. Mosolygott és maga elé bámult. Végül lefeküdt. De nem bírt elaludni.

Másnap nem ment be dolgozni. Gyomorrontásra panaszkodott.

TAR KATALIN

EGYEDÜL

A kint, a magányt érzem,
A szívem mellett vérzem.
Te rá kezed! Halljad!
A szívem nem ver, hallgat.
Csöndben, némaságban,
Örökös magányban.
Agyam eltompult már régen,
Elfolyt az összes vérem.
Vergődő szenvedő kínban,
Élnék megbékélt halálban...
Csöndben, némaságban,
Örökös magányban.

SAJNÁLOM

Sajnálom, hogy azt mondtam!
Sajnálom, hogy nem mondtam.
Sajnálom, hogy ott voltam,
S azért is, hogy nem voltam.
Sajnálom, hogy nem tudod!
Sajnálom, ha mégis!
Azt mondtad, szeretsz!
Sajnálom? De én is!

JÁDI DÁNIEL

VISSZATEKINTÉS EGY ÉV TÁVLATÁBÓL OKTV-S DOLGOZATOMRA

A Bolygató előző számában dolgozatom hivatalos értékelése volt olvasható. Hogy teljes képet kapjatok munkámról, néhány mondatban összefoglalom a lényegét.

A történelem OKTV három fordulóból áll. Először is sikeresen meg kell oldani egy a gimnáziumi történelmi tananyagot felölelő tesztet, majd önálló kutatások alapján egy 20-25 oldalas dolgozatot kell készíteni a megadott témák valamelyikéből. A 2003-2004-es versenykiírásában három téma közül lehetett választani: – Háború és mindennapok a tizenöt éves háború idején; – Deák Ferenc politikai írásai az alkotmányosság visszaállítására; – *A középfokú nőképzés lakóhelyemen (városomban) a dualizmus korában.*

Nem tudom, ti hogy döntöttetek volna, de nekem a harmadik cím keltette fel leginkább az érdeklődésemet, hiszen ebben a témában nincsen összefoglaló szakirodalom, azaz önálló kutatómunkát igényelt.

Ebben nagy segítségemre voltak a Katona József Könyvtár helytörténeti részlegének munkatársai, akiknek köszönhetően összegyűjthettem az anyagot. Többnyire iskolai értesítőkből, évkönyvekből, Páthy Károly műveiből, tanulmányokból szerezhettem információkat. Sokat köszönhetek Golovics Ilona nyugdíjas tanítónőnek, akinek nagyapja, Orbán Nándor 1919-1935-ig helyettes, majd rendes igazgatója volt a Kecskeméti Polgári Leányiskolának. Harkai Hajnalka történelem tanárnőm segítségére is számíthattam, főleg az ismeretek rendezésében és a dolgozat megformálásában.

Európában egészen a XIX. századig a nők egyedüli kötelességének a gyermekek nevelését és a háztartás vezetését tartották. A felvilágosodás korában meginduló nőmozgalmak azonban esélyt követeltek a nők számára az oktatás terén is. Ennek létjogosultságát hazánk dualizmus kori, szabadelvű politikusai is felismerték és támogatták.

A dolgozat első része általános betekintést nyújtott Magyarország dualizmus korabeli közoktatás-politikájába, és részletesen foglalkozott a nőnevelésre vonatkozó intézkedésekkel. Kiderült, hogy Magyarországon a legelső leánygimnázium 1896. október 2-án kezdte meg működését és 1895-ben nyíltak meg a nők előtt az egyetemek bölcsész, orvosi és gyógyszerészeti fakultásai.

A második rész, szűkítve a kört, már a kecskeméti lánynevelés érdekében tett kezdeti erőfeszítéseket mutatta be, amelyeket példaértékűeknek tartottak Magyarországon.

1875-ben, Páthy Károly igazgatósága alatt kezdte meg működését két osztállyal a Kecskeméti Községi Polgári Leányiskola. Ide a népiskola első négy osztályát már elvégzett tízéves lányok nyerhettek felvételt. Ezen intézmény bemutatása volt írásom központi témája.

Az igazgató, mint kutatásaim során kiderült, a magyar nőképzés egyik legjelentősebb alakja volt. Páthy Károly a kecskeméti iskolaszék tagja és jegyzője, az alsó fokú ipariskolai és városi zeneiskolai felügyelő bizottság tagja, a Pest vármegyei tanítóegyesület főjegyzője, majd elnöke, 1896-tól az Országos Közoktatási Tanács tagja volt. Tankönyveit, kézikönyveit az ország más polgári iskoláiban is használták. Tiszteletére Kecskemét közgyűlése emléktáblát helyezett el 1997-ben a Zrínyi Ilona Általános Iskola főbejárata mellett, hiszen ennek épületében működött a Polgári Leányiskola. Az iskola tantestülete pedig Páthy Károly-díjat alapított 1999-ben, amelyet a legjobb tanulók érdemelhetnek ki.

A frissen kinevezett igazgató szerint a nevelés célja az volt, hogy felkészítse a lányokat a későbbi gazdaasszonyi, anyai és házasársi szerepre. Ezért a kötelező tárgyak (hit- és

erkölctan, magyar nyelv és irodalom, német nyelv és irodalom, történelem, földrajz, számtan és mértan, természetrajz, vegytan, ásványtan és földtan, szépírás, rajzolás, ének, testgyakorlat) mellett egészségtant, természettant, gazdaságtant, sőt kézimunkát is oktattak az iskolában. Egészen az 1893/94-es tanévig délelőtt-délután, két részletben tartották a tanítási órákat.

1876-ban ifjúsági könyvtár és tanulói kérésre irodalmi önképzőkör alakult. Tagjai versenyeket rendeztek szavalásban, fordításban, természetrajzi és történelmi dolgozatok írásában.

Az iskola szükségességét mutatta, hogy a szülők kérték a harmadik és a negyedik osztály lehető leghamarabb történő felállítását is. Ez 1880-ban meg is valósult. Az iskolaépületet folyamatosan bővíteni kellett a diákok rohamosan növekvő létszáma miatt. Az 1899/1900-es tanévben új épületet kapott az intézmény. Az iskola korabeli terveiből csak a jobbszárny, mely jelenleg a Zrínyi Ilona Általános Iskolának ad otthont, és a középső épületrész épült meg. Utóbbi ma a Katona József Színház kelléktárának és az Üzemszínháznak ad helyet. A Kecskeméti Polgári Leányiskolát a Zrínyi Ilona Általános Iskola mellett a Bányai Júlia Gimnázium is elődjének tekinti.

Valahogy így kezdődött Kecskeméten a lányok középiskolai oktatása. Ennek ma talán mi férfiak örülhetünk legjobban.

Remélem sikerült felkeltenem az érdeklődéseket az OKTV-k iránt. Nemcsak a történelmi ismereteiteket gyarapíthatjátok, hanem saját, önálló műveket hozhattok létre. Sok munka és idő (a nyár egy része, és még jó pár hét), de higgyétek el, még az ilyen kezdetben idegen témáknak is megvan a szépsége, ha kellően beleássátok magatokat, s külön kaland az utánajárás, a régi források tanulmányozása. Mindenkit buzdítok a részvételre, sok szerencsét!

KÖRKÉRDÉS

MILYEN TANULÓK VOLTAK?

Tanárainkat kérdeztük – hogyan emlékeznek vissza diák éveikre. Milyen tanulók is voltak? Példákat adnak – megszívlelendő tapasztalatokkal. Sokunknak ajánlva!

Kubinyi Jenő (franciatanár): Ha visszagondolok – diákként, majd később tanárként eltöltött – iskolás éveimre, több olyan pedagógus is eszembe jut, akik igen nagy hatással voltak rám. Bizonyára a mi diákjainknak is vannak kedvenc tanáraik. De vajon mi lehet ennek az oka? A jó tanár magabiztossá tesz, és elbűvölő feladattá varázsolja a tanulást. Én e tekintetben szerencsésnek mondhatom magamat, ugyanis nagyon jó tanáraink voltak, akikre szívesen emlékezek vissza. Szerettem őket, mivel nagyon értettek hozzá, hogyan kell bonyolult dolgokat érthetően elmagyarázni. Arra biztattak bennünket, hogy kérdezzünk, ha nem értünk valamit, sohasem voltak elutasítóak vagy távolságtartóak, és ezzel barát-ságosabbá, élvezetesebbé tették az órákat. Sokszor eszembe jut boldogult történelemtanárom, akinek sikerült felcsigáznia érdeklődésünket tantárgya iránt. Úgy tudta előadni az eseményeket mintha történetek lettek volna. Sikerült elérhetővé tennie számunkra a történelmet. Kellemes emlékeket őrzök biológia tanáromról is, aki teljesen megváltoztatta a világról, az életről alkotott elképzeléseinket. Áhítattal és csodálattal töltött el bennünket az óráin, felkeltette bennünk a tudás és a megértés utáni vágyakozást.

Kovács Gergely (testnevelő tanár): Mind az általános, mind a középiskolában jeles és kitűnő voltam. A TF-n rutinos vizsgázónak bizonyultam – jó, illetve közepes eredménnyel. A magatartás osztályzatom általában nem illett a képbe – már amíg volt ilyen.

Huberné Fekete Elvira (történelem-német szakos tanár): Mindig is szorgalmas, talán túlságosan is lelkiismeretes, a csíny-tevésekre csak ritkán kapható gyerek voltam. Hétéves koromtól tanultam a németet, és tanáraimnak köszönhetően kedvenc tantár-gyammá vált. Mivel kisiskolás korom óta pedagógusnak készültem, fontos volt számomra tanáraim munkához való hozzáállása, gyerek-szeretete. Szerencsére sok pozitív példát láttam. Felejthetetlen élményekben volt részem mind az általánosban, mind a gimnázium-ban. Nehéz néhány szóban elmondani a sok-sok szép emléket, de talán az általános iskolai osztályom jelenti számomra az igazi, mai napig is működő közösséget.

Ábel József (testnevelő tanár): Négyes-ötös tanuló voltam az egyetem végéig. Szerettem iskolába járni. Jók voltak osztályközösségeink. Az általános iskola ötödik osztályától a kosárlabda töltötte ki a szabadidőm jelentős részét az olvasáson kívül. Ma is imádom a könyveket, gyűjtöm őket. Szívesen végigcsinálnám az egészet – újra!

Valkai Viktor (angoltanár): Meglehetősen jó tanuló voltam – legalábbis a gimnázium első évében. Akkor, ha jól emlékszem, 4,7-es átlagot sikerült elérnem. Később némileg alábbhagyott a tanulás iránti lelkesedés, és közepesen teljesítettem azokból a tárgyakból, amelyeket nem tartottam fontosnak a továbbtanuláshoz, vagy amelyek esetében egy tisztes eredmény sokkal több tanulást igényelt volna. Angolból, történelemből és földrajzból mindig sikerült jól teljesítenem. A gimnáziumban nemigen folyt pezsgő diákélet, alkalom sem nyílt rá, de nem volt színvonalasabb szórakozóhely sem Nagykőrösön, lévén kisváros. Kecskemét ugyan nincs messze, de akkoriban nem volt mindenkinek autója, s nem tudtunk annyira mozogni. Voltak kötelező KISZ-foglalkozások, amelyeket nem tudtak tartalommal megtölteni, egyedül a szintén kötelező építőtábort élveztük. Ezt sem a KISZ miatt, hanem mert sok fiatal volt együtt egy hétig. A diákok pedig mindig megtalálják a módját annak, hogyan érezzék jól magukat.

Kaló Judit (matematika-fizika szakos tanár): Klasszikus értelemben vett átlagos diák voltam, a maga előnyeivel és hátrányaival. Csak a számomra érdekes tárgyakkal foglalkoztam, ez a matekot és a fizikát jelentette. Szerencsés voltam, mert az osztályfőnököm tanította ezt a két tárgyat, és ő kiállt mellettem a számomra problémás tárgyakat tanító tanárokkal szemben. Így átvészeltem a gimnáziumi négy évet. Persze történelemből és földrajzból a szó szoros értelmében kényes és a szüleim számára aggasztó helyzetbe kerültem. Nem a vett pontok, hanem a felvételi miatt jutottam be az egyetemre. Egy mondatban összegezve: nem voltam stréber.

Néma Attila (könyvtáros, a diákbizottságot segítő tanár): Pécsen jártam középiskolába (Kodály Zoltán Gimnázium), ami a miénkhez hasonlóan a város szélén épült viszonylag új intézmény volt. Szerettem oda járni, főleg a humán tárgyak érdekelték. A matematikát is szerettem – tanáromnak köszönhetően – de azzal többször meggyűlt a bajom. Összetartó, erős osztályközösségünk volt, sulis után sokszor portoltunk együtt. Diszkóba nem jártam – akkor még nem volt ennyire szokás – szórakozásként maradt néha a mozi és persze a könyv. Lehet hogy ezért lettem végül könyvtáros?

MÉDIA

EARTH WARS (I. EPISODE) A SISAKOS GYŰRŰJE

December 16-án kerül sor a **Bódi Mátyás** 11/C-s rendezte film bemutatójára. Rajta kívül **Bódi Norbert, Fazekas Mihály, Fazekas Péter** és **Tóth Gábor** írta az 56 perces játékfilm forgatókönyvét. Két évvel ezelőtt határozta el Bódi Mátyás a film forgatását. Először háromszereplős kamaradrámában gondolkodott, de jöttek a többiek, osztálytársak, barátok, ismerősök, ahogy mondja: „Megtalálták.” Megtalálták egymást. A történet bővült, vele

együtt a szereplők száma is. A segítők „beírták” magukat a film történetébe. Két éven át forgatták a filmet, amely 2004 nyarán készült el véglegesen.

A film bemutatójára december 16-án 8 órakor kerül sor a 211-es teremben, az alkotók jelenlétében. A szereplők között találjuk **Arany Fannit, Rabb Enikőt, Virág Zsófit, Bakonyi Krisztiánt, Tóth Gábort, Fazekas Mihályt, Fazekas Pétert, Csabai Andrást, Hammer Gergőt**, és a rendező-operatőrt, Bódi Mátyást.

Ígéretes munka, tele ötlettel, jó technikai effektekkel, szép felvételekkel. A kis közösség filmszeretete hozta létre e filmet. Az együttes szórakozás eredménye e produkció. Bódi jó színvonalú Johnny Walker, Hammer Gergő karikírozott narrátor-mesélő. A többit a bemutatón – személyesen beszéljük majd meg.